

højere løn, end fagforeningen kunne opnå i forhandlinger på det private område, og chaufførerne ønskede altså ikke at være solidariske i den forstand, at de ville køre for den samme løn som inden for det private område. Denne synliggørelse kan vi egentlig bruge som et godt eksempel på, hvordan en udlicitering kan gavne, nemlig ved at synliggøre pris og kvalitet.

Skraldemandskonflikten er et andet eksempel, hvor vi kan tage udgangspunkt i noget, der er gået rivende galt i den måde, man har gjort det på. I skraldemandskonflikten har man nemlig villet udlicitere til en fond, der ejede et selskab, hvor kommunen alligevel selv bestemte ved at indsætte repræsentanter for kommunen i både repræsentantskabet og bestyrelsen for renholdningsselskabet. Det er et helt andet, særskilt problem, som vi nok får lejlighed til at debattere på et andet tidspunkt, med disse halvoffentlige konstruktioner, hvor man søger at omgå en egentlig privatisering af en aktivitet eller en egentlig udlicitering til private.

Lad mig også komme med en kommentar til Socialistisk Folkepartis ordfører, som i meget høj grad modsatte sig, at man motiverer kommuner og amter til at skabe en større grad af udlicitering. SF's ordfører sagde, at Folketinget ikke på den måde skulle blande sig i de kommunale og amtslige forhold, men det er et synspunkt, som vist ikke gør sig gældende konsekvent hos SF. På mange andre områder – jeg kan bare nævne børnepasning – går SF jo klart i spidsen med hensyn til, at Folketinget skal træde til og pålægge kommunerne nogle bestemte ting, hvis kommunerne ikke løser opgaven. Argumentet holder altså ikke, og selvfølgelig kan vi også på det område på forskellig vis – måske endda uden lovindgreb – øge incitamentet til større udlicitering i både kommuner og amter.

(Kort bemærkning).

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Jeg skal blot bekræfte, at det er rigtigt, når hr. Kristian Thulesen Dahl siger, at vi på masser af områder er med til at lægge standarder for, hvilken service kommunerne skal give. Men det betyder da ikke, at vi skal blande os i, hvordan de gør det.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Der blev stillet nogle ganske få spørgsmål til mig, som jeg skal forsøge at besvare. Det ene gik på, om man kunne skille de udgifter, der frem-

kommer ved løsning af opgaver eksternt, så det fremgik, hvad der blev betalt til private virksomheder, og hvad der blev betalt i forbindelse med f.eks. samarbejde kommunerne imellem.

Det er vi ikke i stand til. Den måde, det gøres op på i dag, er blot en slags indikator for kommunernes udliciteringsniveau. Men næste gang vi skal have en debat som denne, vil vi formentlig være lidt bedre stillet, for vi har jo i styrelsesloven indført en bestemmelse om, at man skal give en række oplysninger om udlicitering, og næste gang eller næste gang igen – det kommer an på, hvor ofte der bliver spurgt om det – vil vi kunne føre debatten på et langt mere præcist grundlag, end det sker i dag.

Så en enkelt bemærkning til hr. Kim Behnke, som havde fået den opfattelse, at regeringen mener, at der er en meget klar skillelinje mellem det private og det offentlige, og at regeringen har det synspunkt, at alt helst skal være offentligt: Sådan ser virkeligheden jo langtfra ud, og det har debatten her også meget klart illustreret.

Jeg skal komme med et enkelt eksempel fra mit eget ministerområde: En stor del af de udgifter, der er til flygtninge, har vi faktisk i forbindelse med udlicitering. De går nemlig til entreprenører, der udfører opgaver for den danske stat, f.eks. Dansk Røde Kors og Dansk Flygtningehjælp. Den måde, jeg tidligere har hørt hr. Kim Behnke argumentere på omkring i hvert fald Dansk Flygtningehjælp, har været meget kritisk, og derfor synes jeg nok, at det er lidt vanskeligt at se sammenhængen i den måde, der argumenteres på i dag.

Endelig vil jeg svare hr. Frank Aaen, der spurgte, om der bliver mulighed for at følge den forskningsundersøgelse, der bliver foretaget, undervejs – sådan opfattede jeg det i hvert fald.

Dertil kan jeg svare, at der er et par af de tilbudsgivere, som nu skal give en nøjere beskrivelse af deres undersøgelse, der selv har gjort opmærksom på, at de gerne vil have en eller anden form for følgegruppe. Derfor er det sådan, at det blandt andet vil være afhængigt af, hvilken institution der i sidste ende bliver valgt. Men jeg forstår helt det synspunkt, som hr. Aaen giver udtryk for.

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

På et tidligt tidspunkt i debatten rejste hr. Per Stig Møller et spørgsmål om hjælpemidler. Jeg har ikke nogen dyb indsigt i den sag, men jeg skal sørge for, at socialministeren, hvis område det er, får de dokumenter, hr. Per Stig Møller